

THEATERKRANT

RECENSIE

TRANSATLANTIC
HET NATIONALE BALLET

★★★★☆ DANS

11 JUNI 2016 - HOLLAND FESTIVAL, NATIONALE OPERA & BALLET, AMSTERDAM -
SPEELLIJST

KUNDIGE CHOREOGRAFIEËN HOUDEN AANDACHT NIET VAST

Door **Marcelle Schots** gepubliceerd 13 juni 2016

In *Transatlantic* van Het Nationale Ballet komt het werk van jonge balletchoreografen van drie continenten samen.

De Amerikaan Justin Peck kan al meer balletten dan levensjaren op zijn naam schrijven. Hij creëert onder meer voor het New York City Ballet, waar hij inmiddels *resident choreographer* is. Met zijn 28 jaren heeft hij flink furore gemaakt in de Verenigde Staten. Hij brak er in 2012 door met zijn ballet *Year of the Rabbit* dat nu voor het eerst in Europa te zien is.

Year of the Rabbit begint vanuit stilstand – de groots opgezette bewegingsconstructie van de dansers is imposant – en komt wervelend tot leven. Zo heeft Peck in de zeven delen van het half uur durende ballet allerlei opmerkelijke vondsten in petto. Zoals een mooi duet van Anna Tsygankova en Remi Wörtmeyer midden op het toneel, dat omlijst wordt door twee rijen liggende dansers met hun armen onder hun hoofd gevouwen, alsof zij in het hoge gras ontspannen naar de blauwe lucht turen. Dat wekt verwondering. Het werk is ook speels en in het partnerschap ligt soms risico op de loer. Helemaal feilloos gaat dat nog niet iedereen af, al geven danseressen Tsygankova en Erica Horwood het werk op momenten vleugels. Toch overtuigt *Year of the Rabbit* niet helemaal, daarvoor doen de ingrepen van Peck in het klassieke vocabulaire met een sterke nadruk op het streven naar virtuositeit iets te gekunsteld en overdadig aan.

Tegenover de frisse esthetiek van blauwe kostuums, die door de witte randjes de associatie met gimpakjes oproepen, plaatst de Brit George Williamson daarna een heel andere wereld op het toneel voor zijn choreografie *Crane*. Met de titel refereert Williamson aan een hijskraan in de stedelijke omgeving als een hedendaagse Jacopsladder tussen hemel en aarde. Uit een witte wolk op het achtertoneel doemen bij aanvang de dansers op. Op hun strakke balletkleding is een netwerk van vaten en draden zichtbaar. Als het toneel in het donker wordt gedompeld, lichten de zilveren accenten op als schimmen. De danstaal van Williamson is organisch. Bij vlagen volgt de dans het ritme van de muzikale compositie en zijn er dynamische delen. Echt verrassen doet *Crane* echter niet, daarvoor is het vocabulaire te weinig eigen.

Dat geldt helaas ook voor het duet *Merge* dat Ernst Meisner maakte voor de ervaren soliste Igone de Jongh en de aan het begin van zijn carrière staande danser Martin te Kortenaar. Schatplichtig aan Hans van Manen toont Meisner de onderlinge verhouding tussen de twee dansers, zij weloverwogen en bewust van de wegen die zij inslaat, hij vol jeugdige energie in krachtige sprongen en draaien.

De drie choreografieën die op deze avond hun Europese of wereldpremière beleven zijn allemaal kundig gemaakt en bevatten zeker interessante secties, maar weten de aandacht niet continu vast te houden. Ook zijn de muzikale composities van de drie werken, speciaal gecomponeerd voor of gekozen door de choreografen, van een complexiteit die regelmatig moeilijk te volgen lijkt

ELDERS

DE VOLKSKRANT

★★★★☆

'Dan is de Nederlander Ernst Meisner gearticuleerder. *Merge* is een hommage aan die andere grootheid, Hans van Manen. Of Meisner ooit even eigenzinnig zal worden is de vraag, maar dit duet is een mooi getypeerde ontmoeting van een rijpe bedachtzame vrouw (Igone de Jongh) en een jonge hond (Martin te Kortenaar) die elkaar ondanks hun tegenstellingen toch vinden. Prachtig gedanst in kleurige creaties van modeontwerper Jan Taminiau, en lef in het juist zo niet-virtuoze slot.' [Mirjam van der Linden](#)

TROUW

★★★★☆

'Wat ontbreekt bij deze jonge choreografen, met Dawson als uitzondering, is drift - in de wijdste betekenis van het woord. De ballettraditie wordt omarmd en opgefrist, maar er klinkt geen knal.' Sander Hiskemuller

SPEELLIJST

De eerstvolgende drie speelbeurten van deze voorstelling:

[Volledige speellijst](#)

VERWANTE ARTIKELEN

- [Back to Bach](#)
- [Ballerina](#)
- [Cool Britannia](#)
- [Ballet Bubbles](#)

TAGS

[Anna Tsygankova](#), [David Dawson](#), [Erica Horwood](#), [Ernst Meisner](#), [George Williamson](#), [Hans van Manen](#), [Het Nationale Ballet](#), [Holland Festival 2016](#), [Igone de Jongh](#), [Justin Peck](#), [Martin te Kortenaar](#), [New York City Ballet](#), [Remi Wörtmeyer](#)

voor de dansers.

Dat is niet het geval bij de troef van de avond, de choreografie *Overture* van David Dawson, al in 2013 gemaakt in opdracht van Het Nationale Ballet. *Overture* is net zo evenwichtig en intrigerend als betekenisvol in de subtiele relaties die tussen de muziek, de dans en de bewegende lichtsculptuur worden aangegaan. Daardoor blijft het vijftig minuten durende stuk, ook aan het einde van de lange avond, staan als een huis.

Foto *Crane* – George Williamson: Hans Gerritsen

Plaats een reactie

Uw e-mailadres zal *nooit* gepubliceerd of gedeeld worden. Verplichte velden zijn gemarkeerd met *

Reactie

Naam *

E-mail *

Website

Plaats Reactie

@Theaterkrant 2016

LET OP: op deze recensie rust auteursrecht. Voor geheel of gedeeltelijke overname, in welke vorm dan ook, is vooraf toestemming nodig van de uitgever.